

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Barákem, advokátem se sídlem Kounicova 10, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2004, sp. zn. 36 Az 836/2003,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 9. 2003, č. j. OAM-3303/VL-11-ZA07-2003. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil azyl pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Zároveň žalovaný rozhodl o tom, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 stejného zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se žalovaný jeho žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, že nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a že nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci. Tím porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Žalovaný jako správní orgán totiž nebyl vázán pouze navrženými důkazy, nýbrž byl povinen sám aktivně zjišťovat skutečný stav věci,

což však neučinil. V daném případě stěžovatel tvrdí, že je řeckokatolík, nicméně žije v oblasti s výrazným vlivem pravoslaví, což má za následek jeho diskriminaci při jednání se státními orgány, při hledání zaměstnání, uspokojení bytové potřeby apod. Rovněž politické přesvědčení stěžovatele, spočívající v „úzké a výhradní vazbě na Evropskou unii“, vede k jeho diskriminaci, jelikož žije v oblasti, kde je většina obyvatel vázána na Rusko.

Proto stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření odkazuje na obsah správního spisu a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná. V průběhu správního řízení bylo totiž zjištěno, že důvodem odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl stěžovatele byly problémy stěžovatele s jednáním soukromých osob, takže nebyl naplněn žádný azylově relevantní důvod. Stěžovatel nevyužil možnosti ochrany státu původu a námitka, vztahující se k náboženským a politickým problémům stěžovatele, je poprvé uplatněna až v kasační stížnosti, takže je nepřipustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku městského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v průběhu správního řízení (viz žádost o udělení azylu ze dne 10. 7. 2003, protokol o pohovoru ze dne 25. 8. 2003) stěžovatel setrvale uváděl, že důvodem jeho odchodu ze země původu byla výhradně skutečnost, že se jeho dcera dostala „do nějaké party nebo sekty“, s jejímiž členy začal mít problémy, protože dceři zakázal se s nimi stýkat. Dokonce ho i jednou zbili (březen 2003) a vyhrožovali mu, a to proto, že ho dcera poslechla a s touto partou ukončila styky. Stěžovatel zároveň uvedl, že se neobrátil se žádostí o pomoc na žádné státní orgány a o azyl požádal proto, že mu bylo uděleno správní vyhoštění a má zájem legalizovat svůj pobyt a práci v ČR. Ze soudního spisu dále plyne, že v žalobě podané ke krajskému soudu stěžovatel v podstatě blanketně a bez jakékoliv bližší konkretizace označil řadu ustanovení správního řádu, které měly být ve správním řízení porušeny, a ohledně skutkových důvodů odkázal na shora citovanou žádost o udělení azylu a na protokol o pohovoru.

Z obsahu spisu je tak dostatečně patrné, že námitky obsažené v kasační stížnosti, týkající se tvrzeného pronásledování z náboženských a politických důvodů, v předchozím řízení nebyly uplatněny a Nejvyšší správní soud k nim proto nemůže ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet, neboť byly uplatněny až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu. Nad tento rámec Nejvyšší správní soud jen z informativních důvodů připomíná, že podle jeho konstantní judikatury (viz např. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003) „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“

Proto se Nejvyšší správní soud meritorně zabýval toliko tou částí kasační stížnosti, brojící proti vadám správního řízení. Stěžovatel tak zjevně (byť nikoliv výslovně) uplatnil důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené správní rozhodnutí zrušit.

K tomu nicméně soud uvádí, že žádné procesní pochybení na straně žalovaného neshledal. Ze správního spisu je totiž patrné, že si žalovaný opatřil dostatečné podklady o zemi původu, a to z Ministerstva zahraničí Spojených států a z Ministerstva vnitra Velké Británie, stejně jako z Ministerstva zahraničí ČR. Polemika stěžovatele se způsobem a rozsahem skutkového zjišťování, prováděným žalovaným, byla v podané žalobě i v kasační stížnosti povytce zcela obecná a stěžovatel neuvádí, jaké další podklady si měl žalovaný obstarat. Stěžovatel sice v kasační stížnosti ze dne 6. 12. 2004 uvádí, že „již sám zahájil kroky k získání hodnověrných důkazů“, nicméně k dnešnímu dni žádné takové důkazy nepředložil a ani nikterak blíže nenaznačil, o jaký typ důkazů by se mělo jednat, odkud je hodlá získat a co by jimi vlastně hodlal prokazovat. Jeho odkaz na ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu se v tomto světle jeví jako značně zavádějící, jelikož jakkoliv je sice správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, rozhoduje se v azylovém řízení o žádosti o udělení azylu a žadatel o azyl je proto stížen břemenem tvrzení, s nímž se následně správní orgán musí řádně vypořádat. Za procesní situace, kdy stěžovatel neoznačil žádné důkazy k prokázání svých tvrzení (což skutečně nebyla jeho povinnost, nýbrž právo), tak ani nestanovil jasné rámce pro další proces dokazování, vedený správním orgánem. Jeho postup, který se omezil na analýzu obecné lidskoprávní situace v zemi původu, proto za daných okolností nelze považovat za protizákonný. Jinak řečeno, právu účastníka správního řízení předkládat argumentaci a důkazy koresponduje povinnost správního orgánu se s těmito podáními řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádat. Pokud však účastník řízení na toto své právo rezignuje, nelze spatřovat pochybení na straně správního orgánu, který na výhrady vedené toliko v obecné rovině reaguje rovněž zobecňujícím způsobem a za účastníka „nedomýšlí“ bližší konkréta. Rovněž v žalobě podané ke krajskému soudu se stěžovatel omezil na pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být žalovaným porušena, přičemž však tato porušení jsou formulována apodikticky a bez bližší specifikace, takže ani krajskému soudu nelze vytýknout bližší nezohlednění konkrétní situace stěžovatele.

K tvrzenému pronásledování stěžovatele ze strany bývalých přátel jeho dcery nezbyvá zdejšímu soudu než zopakovat, že pokud stěžovatel ani netvrdí, že by k pronásledování vůči

jeho osobě došlo ze strany státních orgánů anebo soukromých osob za podpory státní moci, nemohl být naplněn důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb.

Lze tak uzavřít, že se krajský soud nedopustil nezákonnosti, když argumentaci stěžovatele neshledal relevantní z hlediska existence některého ze zákonem stanovených důvodů pro udělení azylu.

Ze všech shora uvedených příčin Nejvyšší správní soud v daném případě nezjistil naplnění namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu